

מסרבת לקבל גמ. אאיכ ירחק מבנו יחידו. אם יש להחירו לישא אשה על אשתו

קרקע שזה אלף זה דמינר, דלגז לונסיה גמר ועקמי וכו', לכוף סליש לגרש אשתו בקבלה מסות לא מאמר לגז לונסיה גמר ועגרה וכו', ככל ממון שבעולם, דלח דמיס לנפש פניל, ולחי לומר, אם אין דמיס לנפש, כל טכן טלח דמיס לבניס, רלפיה לוחו טלמו ועשרו.

ב

וחגם טיס פוסקים שרל לפרש בדברי הרמב"ח (חד סימן מ') דנחיתה ממון סגמ כפי, טיין בשרת מהריי בר לב (חד סימן ע"ו), דפצירה ליה דתלוכו חזק זנייה זניי חף בפחות משייו, וטיין בשרת מהרדש (דף ג' ע"ב) שכחז דיש למר דבחקבל דדיגרי מחול ללונסיה, ולמנט כמס פוסקים חולקים על זה, טיין בשרת חמדה שלמה (סימן פ' פק"ב), דשליי הכס דהכפל חלס טלח אשתו חלס לדור עמו, ועשרה מחיל פצור מסות, ובשרת גשכנות יעקב (לספי"ו) סימן מ"ח ס"ק כ"ה, כוזלו דבריו כפחותי הפוסק סימן קל"ד ס"ק ע"ו) דמטולס לא הכפיר הרמב"ח גמ כזה, ועכ"פ להפרידו מנט גרע, דהכס בידו לנשא וליקח אשה אחרת, מנשלי"כ צנט מי יתן לו הסודרה, ויתחבל על צמ ימיס רביס, ולחן מקבלים החומיק על כחי.

ג

ועב"פ בודלי לא עדיף מלס מוכרת ליקח גמ חל"כ יתן ממון הרפס, דכנגון זה מטיחין לו חוד"ג, טיין בשרת פרי השדה (חד סימן פ"א-פ"ג) ובשרת אצט דקס (סימן ל"ט), דכשת מקוס לביגר לישא אשה על אשתו, מחמת שליטה חלס להחגר, מטיחין לו, חף חס מוכנס ליקח גמ פיסורין על מנת טיין לה סך גדול, ויהנס דמיירי שס מסוי, מסחמל היה במליחות טישלמו, דלשו בשופטי פסקין שסחגלי היה על מנת טישלמו לרקיע, וכודלי היה בלפשות חלל שיהי קפוט לטס, ונחלס דמי דקפוט כדי נכנס, דלפילו אם הוא פשיר חי אפשר להכריחו טיין לה מחנות), וכן מוכח בשרת היה נלמן (סימן ב' ע"ב).

ד

ול"א מליט שמוייב לזס לכזה מסוט, כדי טלל יקשה זולחו כשמקשה מדינה, ולליט חיה מרלס מקומות לה.

בעהש"ה, לסודר לא זכל הגער לקוב את אביה תשס"ח

א"כ ידידי הרב הנאמן המפורסם
מהר"ר יהושע העשילי
וואלדענדינער שליט"א
אביד דק תורה ודעת ור"ב

בעמדים משנה ברורה החדש, מאיר ע"י
הכמים על סודר הגב ועוד פפרים

אחדש"ה,

במה שבקש כת"ד שאהווה דעתי בדרך מורדת, ומסרבת ליקח גמ, אאיכ יוחר בעלה על זכות לראות בנו, וכבר ניסו בבל מצדקי שתפכים להתגרש בלי תבאי הגיל, ואף השלישו גמ עבודה בביד של כת"ד, והיא באחת שלא יפגוש י"ח, ובלי שום אפחלא, וכבר עברו שנתים ימים שמנעה ממנו פרי בטנו, ורצה להחירו לישא אשה על אשתו בדידת מאה רבנים.

הדבר פשוט אצלי שיש להחירו, ואין מקום שיצטרך לוותר עבור רשעות כזו, ואבאד קצת כיד ה' המובה עלי.

א

תשובה: כחוד דסנלי כזה גרע מהגלי שנמנת, פנן טייל מסכמת לקבל גמ פיסורין על מנת טיין לה סך גדול, דקיימל לן דמחירין לו חוד"ג, טיין לטל, ונחלס לי דלפילו אם היה טות, כמקום טלח לו בדידה לישא אחרת בשום חופן חל"כ יגרטה, והיה מחוייבה להחגר, כרי הוא כחלוכו ויסיג, דניתן לחורס, טיין עמחל (ככל מליטח דף ק"ח ע"ב) הלי לנקיטה ככונסיה ללשנקה לגימח, שכשמטלס דמי שסכריות חי כחילו מוליחו מסכיות, וכן ככל כשמסרבת ליקח סגמ, על מנת טיין כן וכן, ולחן מניע לה בדין, היה כמי טלנסוהו.

וחך וידן גרע מטיח, ומפרש בשרת היידיס (סימן קכ"ו) לפנן גמ מטופה טלל בדין, וחחו לו מסות, דסגמ פסול, טלח דמיס לנפש, ח"ל, דליכא למיעד בשום פנים שיסיח מן הדין לכוף סליש לקבל מסות וטיגרס חס אשתו וכו', ועוד דלפילו כזניי הפכיתו כמפרשים ז"ל דלס למריק חלוכו חזק זנייה זניי חלל כמחמו לו כל טיחי סקרקס, חלל בפחות משייו לל, טלח למר בשום פנים טלס לונסין לוחו למכור

מסרבת לקבל גם. אא"כ ירחק מבנו יחידו. אם יש להתירו לישא אשה על אשתו

להתגבר על הכפירה ולהולילו מן הבית, למען יוכל
הגנב לנצל את זממו, בכדי שהכפירה לא יבא על
חילול שבת בהריגת הגנב, וכמדותה שאין להטלות על
הדעת כלל דבר זה, כי אפילו אם יוכל להליל את
הגנב במתן, ג"כ אינו חייב בכך, ולא מחשב כיכול
להלילו באחד מאבריו פ"ו שיתן לו סכום כסף ולהליל
בכך חי הרוזף וכו', וגם למונע הכפירה מחילול
שבת, כי לא מלינו בשום מקום שחייב אדם לתת כסף
לרוזפים כדי להליל חייהם של הרודפים, אפילו אם גם
מונע בכך את כפירה מחילול שבת הכפשה בהיתר
משום פקוח נפש וכו' ע"כ.

והנה דושיה וכנס
חיים יוסף דוד ווייס

דיוצא לנו מהג"ל:

אין שום ענין שיזוהר על זכותו להיות בקשר עם בנו,
אף אם יצטרך פומת זה לישא אשה על אשתו
(בהיתר מאה רבנים).

הרמ"א (נ"ד סימן שפ"ד סוף ב') לטען שמתח
כהמים כתב ח"ל, אם אינו מולא שיקבחוהו רק בשכר,
אינו חייב לשכר משלו, אלא ממנו אם ירצה שכל,
הוא מהראשונים, ח"ל הרש"ה (יבמות דף פ"ט
פ"ב) ח"ל, כשאין אחרים חלים לקבול אלא בשכר,
שאיך אהב מחייב את הכהן לשכר ושלא יעמא, אלא
ממנו הוא ואין לרדף לשכר וכו' שכל, וכפ"ר ז"ת
רפ"ק (ד"ח סימן ב' אות ג') למד מה. דהמחלל שבת
משום פקוח נפש, והיה לרדף להביע לזמן מיועד, ועבר
פיר אחת, והוא בני העיר יכולים לשכר בשביל
מרכבה מהירה במולאו שבת, באופן שלא היה לרדף
לחילול שבת, דמטיק הדן אינם מחייבים להשכיר,
(וע"פ בש"ת דברי מלביאל ד"ח סוף סימן כ"ח וע"ד
סימן ע"ו בנדון כזה).

ה

ברמ"א י"ד סימן שפ"ד סוף מ"ח) ח"ל, אכ"פ
שחייב אדם למחות בשכר עבירה, וכל מי שאינו
מחה וכדו למחות תפס באותו שו, מכל מקום אין
אדם חייב להוליל ממנו ע"ו וכו' שכל, ופ"ן מה
שכתבתי (בד"ח סימן ל"ג אות ב' ד"ה ונמה), דקשה
טובא מהל דקיימא לן דעל מלח עשה מחייב לבזב
עד חונש מנכסיו, ומאי שאל מלח הזכה תוכת, ועל
כרתן העטם דכיון דכל הענין להחזיר זולתו למוטב,
וכשעושה בנחיד, אין החזר לבזב ע"ו, וכן ראינו
באזה מפרשים.

ו

בשרית חמס סופר (ח"ד סימן שפ"ב) ח"ל, מלח
בספר ברכי יוסף (ח"ד סימן רנ"ו) מייח חזרה
כהיום (פרשה בהר), ופירש בשם רל"ד שאל אמר
לקרובו הריני מחבר עלמו לפרז אם לא תתן לי כדי
דמי וכו' יכול יהו חקקן לו ח"ל אחרי נמנע גלוט
וכי לא קודם פירש, ומשפט דלא עלוג אפילו אם
ימכור עלמו וכו' שכל.

ז

וראייתי בקונטרס מוריה (שנה ג' גליון ג-ד) מלמד
מהגרס"ו אויערפאלך ד"ל, שהן בטען הר"ל, ופ"ח ח"ל,
שאל אחד רוצה נגנב שכל לגנוב מחניו במחזרת
בשבת ואינו יכול למונע, שיתחייב וכו' לשכרף אל
הגנב ולמכור לו אם הוא יודע ששניהם יחד יוכלו